

Ο αββάς Ποιμήν, αγγέλων ποιμήν.

Από το Γεροντικό.

Κάποτε ο αββάς Ποιμήν, όταν ήταν νέος, πήγε σε κάποιον γέροντα να τον ρωτήσει για τρεις λογισμούς. Φτάνοντας σε αυτόν, ξέχασε τον έναν από τους τρεις. Γύρισε έπειτα στο κελλί του, και μόλις έβαλε το χέρι να ξεκλειδώσει, θυμήθηκε τον λογισμό που είχε ξεχάσει, και αφήνοντας το κλειδί ξαναπήγε στον γέροντα.

«Γρήγορα ξαναήρθες, αδελφέ», του είπε ο γέροντας, και αυτός του εξήγησε: «Όταν έβαλα το χέρι μου να πιάσω το κλειδί, θυμήθηκα τον λογισμό που ζητούσα, και δεν άνοιξα· γι' αυτό ξαναήρθα» – και η απόσταση μεταξύ τους ήταν πολύ μεγάλη. Τότε ο γέροντας του είπε: «Ποιμήν, θα γίνεις, και το όνομά σου θα γίνει ξακουστό σε όλη την Αίγυπτο».

Πήγαν κάποτε πολλοί γέροντες στον αββά Ποιμένα. Ήρθε και κάποιος συγγενής του αββά Ποιμένος που είχε παιδί, του οποίου το κεφάλι από δαιμονική ενέργεια ήταν γυρισμένο προς τα πίσω. Βλέποντας

λοιπόν ο πατέρας του το πλήθος των πατέρων, πήρε το παιδί και καθόταν έξω από το ασκητήριο κλαίγοντας.

Κάποιος γέροντας έτυχε να βγει, και βλέποντάς τον του είπε: «Άνθρωπε, γιατί κλαις;» «Είμαι συγγενής του αββά Ποιμένος», απάντησε εκείνος, «και να, συνέβη στο παιδί μου αυτός ο πειρασμός. Θέλαμε να το φέρουμε στον γέροντα, αλλά φοβηθήκαμε, γιατί δεν θέλει να δει εμάς τους συγγενείς του. Και αν τώρα μάθει ότι είμαι εδώ, θα στείλει να με διώξουν. Βλέποντας όμως που είστε εδώ εσείς, τόλμησα να έρθω. Αν θέλεις λοιπόν, αββά, λυπήσου με, πάρε το παιδί μέσα και προσευχηθείτε γι' αυτό».

Ο γέροντας πήρε το παιδί και μπήκε μέσα. Και ενεργώντας συνετά δεν το πήγε κατευθείαν στον αββά Ποιμένα, αλλά άρχισε από τους πιο νέους αδελφούς λέγοντας: «Σταυρώστε το παιδί». Και αφού έκανε όλους με τη σειρά να το σταυρώσουν, ύστερα το πήγε και στον αββά Ποιμένα, αυτός όμως δεν ήθελε να το αγγίξει.

Οι άλλοι τον παρακάλεσαν: «Όπως όλοι, πάτερ, και εσύ». Στέναξε εκείνος, σηκώθηκε και προσευχήθηκε λέγοντας: «Θεέ μου, θεράπευσε το πλάσμα σου, για να μην το εξουσιάζει ο εχθρός». Και μόλις το σταύρωσε, αμέσως το θεράπευσε και το παρέδωσε στον πατέρα του υγιές.

Κάποιοι διηγήθηκαν ότι κάποτε ο αββάς Ποιμήν και οι αδελφοί του είχαν ως εργόχειρο το σκολάκι (κερωμένο νήμα), η δουλειά όμως δεν προχωρούσε, γιατί δεν είχαν χρήματα να αγοράσουν λινάρια. Κάποιος φίλος τους ανέφερε το θέμα σε έναν πιστό πραγματευτή (πλανόδιο έμπορο). Ο αββάς Ποιμήν βέβαια ποτέ δεν ήθελε να πάρει κάτι από κάποιον, για να αποφεύγει την ενόχληση. Ο πραγματευτής όμως, θέλοντας να εξυπηρετήσει τον γέροντα, προφασίστηκε ότι του χρειάζονται τα σκολάκια και έφερε μια καμήλα και τα πήρε.

Όταν πήγε ο αδελφός στον αββά Ποιμένα και άκουσε αυτό που έκανε ο πραγματευτής, θέλοντας να τον επαινέσει είπε: «Πραγματικά, αββά, τα πήρε χωρίς να τα χρειάζεται, για να μας εξυπηρετήσει».

Μόλις ο αββάς Ποιμήν άκουσε ότι τα πήρε χωρίς να τα χρειάζεται, είπε στον αδελφό: «Σήκω να μισθώσεις μια καμήλα και να τα φέρεις. Αν δεν τα φέρεις, ο Ποιμήν δεν κάθεται άλλο εδώ μαζί σας. Γιατί δεν θέλω να αδικήσω έναν άνθρωπο που δεν τα χρειάζεται, ώστε να ζημιωθεί εκείνος και να πάρει το δικό μου κέρδος».

Ο αδελφός του λοιπόν πήγε με πολύν κόπο και τα έφερε· διαφορετικά, ο γέροντας θα έφευγε από αυτούς. Όταν λοιπόν αυτός τα είδε, χάρηκε σαν να βρήκε μεγάλο θησαυρό.

Από το βιβλίο: Το Γεροντικό, τόμος Α', μετάφραση. Εκδόσεις «Το Περιβόλι της Παναγίας», Θεσσαλονίκη 2013 (Αββάς Ποιμήν §§ 1, 7, 10).

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>